

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кзп ОК 3/07
25.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Јанка Лазаревића, Драгана Јоцића, Анђелке Станковић, Верољуба Цветковића др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету осуђеног **АА и др.**, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 227. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о захтевима браниоца осуђених АА, ББ и ВВ и осуђеног ББ, за испитивање законитости правноснажних пресуда Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.6/03 од 18.07.2005. године, Врховног суда Србије у Београду, Посебно одељење Кж-І-ок-2/06 од 26.05.2006. године и пресуде Врховног суда Србије у Београду Кж-ІІІ-ок-1/06 од 05. до 09.03.2007. године, у седници већа одржаној у смислу члана 431. став 5. Законика о кривичном поступку у присуству бранилаца осуђених, адвоката АБ и АВ, дана 25.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани, захтев браниоца осуђених АА и ББ и захтев осуђеног ББ за испитивање законитости правноснажних пресуда Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.6/03 од 18.07.2005. године, Врховног суда Србије у Београду, Посебно одељење Кж-І-ок-2/06 од 26.05.2006. године и пресуде Врховног суда Србије у Београду Кж-ІІІ-ок-1/06 од 05. до 09.03.2007. године, док се захтев браниоца осуђеног ВВ **ОДБАЦУЈЕ** као неблаговремен у односу на првостепену и другостепену пресуду, а недозвољен у односу на пресуду трећег степена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.6/03 од 18.07.2005. године, поред осталог, оглашени су кривим и осуђени:

- оптужени **АА**, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 227. став 1. КЗ РС, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од пет година, кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19, а кажњиво по члану 26. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година и кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, а кажњиво по члану 26. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 40 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година;

- оптужени **ББ**, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година и кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 40 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.03.2003. године, па надаље;

- оптужени **ЕЕ**, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 13 година и за кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 12.04.2003. године, па надаље;

- оптужени **ЖЖ**, због кривичног дела убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 40 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору

од 24.03.2003. године, па надаље;

- оптужени **ВВ**, због кривичног дела убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 40 година;

- оптужени **ГГ**, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 15 година;

- оптужени **ДД**, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС помагањем у вези члана 19. и 24. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 12 година и за кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС помагањем у вези члана 24. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година;

- оптужени **ЂЂ**, због кривичног дела непријављивања припремања кривичног дела из члана 202. став 2. у вези става 1. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.03. до 13.06.2003. године.

Врховни суд Србије у Београду, Посебно одељење пресудом Кж-И-ок-2/06 од 26.05.2006. године уважио је жалбе Специјалног тужиоца, ОЈТ у Београду у односу на оптуженог ЕЕ, браниоца оптуженог ЖЖ, оптужених ВВ, ЂЂ и њихових бранилаца и по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што је:

- кривично-правне радње за које је оптужени АА оглашен кривим под II и II тачка 1 изреке првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело тешко убиство у покушају и саизвршилаштву из члана 114. тачка 5. КЗ-а, у вези члана 30. и 33. КЗ-а, а кривично-правне радње под II и II тачка 2 изреке првостепене пресуде као кривично дело тешког убиства из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које су оптужени ББ, ЕЕ и ГГ оглашени кривим под II тачка 1 изреке првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 5. КЗ-а у саизвршилаштву у вези члана 30. и 33. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које су оптужени ББ, ЕЕ, ЖЖ и ВВ оглашени кривим под II тачка 2 изреке првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које је оптужени ДД оглашен кривим под III и III тачка 1 изреке првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају и помагањем у вези члана 30. и 35. КЗ-а, а кривично-правне радње описане под III и III тачка 2 изреке првостепене пресуде као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а помагањем у вези члана 35. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које је оптужени ЂЂ, оглашен кривим под IV изреке првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело непријављивања припремања кривичног дела из члана 331. став 2. у вези става 1. КЗ-а;

те оптуженима АА, ББ, ЕЕ и ДД за извршена кривична дела, утврдио појединачне казне и то:

- оптуженом АА,

- за кривично дело злочиначко удруживање из члана 227. став 1. КЗ РС, казну затвора у трајању од пет година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају у вези члана 30. КЗ-а, казну затвора у трајању од 15 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, казну затвора у трајању од 40 година,

- оптуженом ББ,

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају у вези члана 30. КЗ-а, казну затвора у трајању од 15 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, казну затвора у трајању од 40 година,

- оптуженом ЕЕ,

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају у вези члана 30. КЗ-а, казну затвора у трајању од 13 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, казну затвора у трајању од 30 година,

- **оптуженом ДД,**

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. у покушају и помагањем у вези члана 30, 35. и 37. КЗ-а, казну затвора у трајању од 12 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. помагањем у вези члана 35. КЗ-а, казну затвора у трајању од 15 година;

Па је на основу члана 60. став 1. КЗ-а, у односу на опт. АА, ББ и ЕЕ и члана 48. став 2. тачка 2. КЗ СРЈ у односу на опт. ДД, оптужене осудио

оптуженог **АА** на јединствену казну затвора у трајању од 40 година;

оптуженог **ББ** на јединствену казну затвора у трајању од 40 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 28.03.2003. године па надаље;

оптуженог **ЕЕ** на јединствену казну затвора у трајању од 30 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2003. године па надаље;

оптуженог **ДД** на јединствену казну затвора у трајању од 15 година;

оптуженог **ЖЖ** на казну затвора у трајању од 30 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24.03.2003. године па надаље;

оптуженог **ВВ** на казну затвора у трајању од 35 година;

оптуженог **ГГ** на казну затвора у трајању од 15 година;

оптуженог **ЂЂ** на казну затвора у трајању од две године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 28.03. до 13.06.2003. године.

Истом пресудом жалба Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду у односу на оптужене АА, ББ, ГГ, ДД и ЂЂ, жалбе оптужених ВВ, ЋЋ и њихових бранилаца, те браниоца оптуженог ЖЖ у непреиначеном делу и жалбе оптужених ББ, ГГ, ДД и њихових бранилаца, бранилаца оптужених АА и ЕЕ су одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж-III-ок-1/06 од 05. до 09.03.2007. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ и оптуженог ББ и пресуда Врховног суда Србије Кж-I-ок-2/06 од 26.маја 2006. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за испитивање законитости су изјавили:

-бранилац осуђених АА, ББ и ВВ, због повреде кривичног закона на штету осуђеног из члана 369. став 1. тачка 4. и због повреде из тачке 5. због прекорачења овлашћења у односу на одлуку о одузимању имовинске користи у вези члана 430. став 1. ЗКП, због повреде одредаба из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и због учествовања у решавању у другом степену судије који се морао изузети члан 40. став 5. у вези члана 430. став 2. ЗКП и повреде права осуђеног на одбрану на главном претресу и због повреде одредаба кривичног поступка у жалбеном поступку, а која је повреда била од утицаја на доношење правилне пресуде из члана 430. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане правноснажне пресуде укине и предмет врати на поновно решавање првостепеном суду,

-осуђени ББ из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се побијане пресуде укину и врате првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац својим поднеском Ктр-I-ок-185/07 од 05.11.2007. године, доставио је свој одговор, да је захтев осуђеног ББ неоснован, те да га треба одбити, а да је захтев браниоца осуђених АА, ББ и ВВ неблаговремен, те да овај захтев треба одбацити.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 431. став 5. ЗКП у присуству браниоца осуђених АА, ББ и ВВ, адв. АБ и браниоца осуђеног АА, адв. АВ, на којој је размотрио све списе предмета са пресудама чије се испитивање законитости захтева, па је по оцени навода у захтевима, одговора Републичког јавног тужиоца и изјашњења присутних бранилаца, нашао:

Захтевима браниоца осуђених и осуђеног ББ, неосновано се побијају правноснажне пресуде, због повреде кривичног закона на штету осуђених из члана 369. тачка 4. и 5. ЗКП.

Овај суд налази да је другостепеном пресудом по правилној примени кривичног закона преиначена првостепена пресуда, у погледу правне оцене дела у односу на оптужене АА и ББ, а која је потврђена пресудом трећег степена Врховног суда Србије у Београду.

Према члану 4. став 1. КЗ СРЈ, односно члану 5. став 1. КЗ на учиниоца кривичног дела примењује се закон који је важио у време извршења кривичног дела, а према ставовима 2. истих чланова, ако је после извршеног кривичног дела измењен закон, једном или више пута, примениће се закон који је блажи, односно најблажи за учиниоца.

Разматрање примене института обавезне примене блажег закона, у конкретном случају, ограничено је на разматрање запређене казне за кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС описано под II тачка 2 изреке првостепене пресуде, зато што се према садржини кривичних закона који су важали у периоду од извршења кривичног дела, па до правноснажног пресуђења, када је за једно од кривичних дела извршених у стицају утврђена најтежа казна предвиђена законом, оптужени ће се осудити само на ту казну (члан 48. став 2. тачка 1. КЗ СРЈ, члан 60. став 2. тачка 1. КЗ).

Кривично дело описано под II тачка 2 изреке првостепене пресуде, за које је утврђена најтежа казна предвиђена законом и на коју су осуђени, извршено је 25.08.2000. године када је за исто била запређена казна затвора у трајању од 10 година или смртна казна. После извршеног кривичног дела ступио је на снагу Закон о изменама и допунама Кривичног закона Савезне Републике Југославије ("Сл. лист СРЈ" 61 од 09.11.2001. године), којим је у члану 1. прописано да се брише тачка 1. члана 34. КЗ СРЈ, којом је било одређено да се смртна казна може изрећи када је прописана законом Републике, а чланом 3. је прописано да затвор не може бити краћи од 30 дана ни дужи од 15 година. Став 2. истог члана, измењен је и тада гласио: "за најтежа кривична дела или најтеже облике тешких кривичних дела може се прописати казна затвора од 40 година. Ова казна може се прописати само уз казну затвора од 15 година и не може се изрећи лицу које у време извршења кривичних дела није навршило 21 годину живота".

Законом о изменама и допунама Кривичног закона Републике Србије ("Сл. гласник РС" број 10 од 01.03.2002. године) брисан је члан 2-а. КЗ РС, па се за она кривична дела за која је била прописана смртна казна, само уместо ове казне, може изрећи казна затвора од 40 година, тако да члан 47. став 2. одређује да ће се учинилац казнити: "затвором најмање 10 година или затвором од 40 година", што даље значи да је у Кривичном закону Републике Србије смртна казна била прописана и у периоду од 09.11.2001. године до 01.03.2002. године када је наведеним изменама дефинитивно укинута и замењена казном затвора у трајању од 40 година.

Из изложеног даље следи, да се након измена Савезног и Републичког кривичног законодавства учиниоцу код кога су се стекли услови да буде осуђен на најтежу казну предвиђену законом више не може изрећи смртна казна, већ се на њега има применити блажи закон, тако да се уместо смртне казне може изрећи казна затвора у трајању од 40 година, како је то правилно учинио и првостепени суд.

Међутим, после доношења првостепене пресуде измењен је кривични закон доношењем Кривичног законика ("Сл. гласник РС" број 85 од 06.10.2005. године и број 88 од 04.10.2005. године, а који се примењује од 01.01.2006. године), којим је за кривична дела у питању сада чланом 114. тешко убиство предвиђена казна затвора у трајању од 10 година или затвор од 30 до 40 година, па је правилно другостепени суд својом пресудом преиначио у погледу правне оцене дела и одлуке о казни првостепену пресуду, јер је апсолутно јасно да је нови закон - Кривични законик блажи, јер у односу на ранији предвиђа и могућност изрицања казне затвора у трајању краћем од 40 година, односно од 30 до 40 година.

Како је другостепени суд правилно применио закон, то је Врховни суд, као суд трећег степена правилно прихватио ставове другостепеног суда и одлучио као у изреци те пресуде.

Побијање правилности правноснажних пресуда због повреде кривичног закона на штету осуђених из члана 369. тачка 5. ЗКП, захтевом браниоца осуђених повезано је са правилном применом блажег, односно најблажег, закона о чему је у овој пресуди посвећено претходно разматрање.

У захтеву браниоца се неосновано наводи да је учињена повреда одредаба кривичног поступка предвиђена чланом 430. став 2. ЗКП, тиме што је у решавању о жалбама изјављеним против првостепене пресуде учествовао у другом степену судија који је морао бити изузет у смислу члана 40. тачка 5. и 6. ЗКП.

Ово из разлога, јер у смислу члана 40. тачка 5. ЗКП, учествовање судија Врховног суда у доношењу решења, не може се сматрати да су учествовали у доношењу одлуке нижег суда или да су у истом суду учествовали у доношењу одлуке која се побија жалбом. Наиме, доношење решења има процесно-правни карактер, а не карактер мериторног одлучивања о главној ствари. У супротном све судије Врховног суда које су учествовале у доношењу процесно-правних одлука (о издвајању списка, притвор и тако даље), морале би бити изузете. Стога су неосновани наводи у захтеву да је учињена повреда одредаба кривичног поступка у смислу члана 430. став 2. ЗКП, у вези члана 40. став 5. ЗКП.

Такође, неосновано се захтевом браниоца указује да се пресуда Врховног суда Србије у Београду као суда трећег степена Кж-III-ок-1/06 од 05. до 09.03.2007. године не може испитати у односу на форму и законитост, с обзиром да је на основу непосредног увида у записник о већању и гласању у овом предмету, утврђено да је исти правилно састављен, да су учествовали сви чланови већа (председник већа и чланови већа) и то су потврдили својим потписом. Стоји навод захтева браниоца осуђених да писмени отправак пресуде није потписала председница већа, али стоји и чињеница да писмени отправак може да потпише и члан већа, и сходно томе је посебним решењем извршена исправка пресуде и усаглашавање са стварним стањем, то јест потписивањем писменог отправака од стране члана већа (решење Врховног суда Србије Кж-III-ок-1/07 од 01.08.2007. године, а све сходно члану 362. став 1. ЗКП у вези члана 110. став 1. Судског пословника).

Неосновано се захтевом браниоца осуђених у смислу члана 368. став 1. тачка 6. ЗКП, оспорава надлежност Окружног суда у Београду - Посебно одељење, јер у смислу члана 430. ЗКП захтев за испитивање законитости правноснажних пресуда по том основу не може се подносити.

У захтевима браниоца осуђених и осуђеног ББ, неосновано се побијају правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и с тим у вези наводи да се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати.

Супротно наводима из захтева, овај суд налази да су судови у правноснажним пресудама изнели уверљиве разлоге због којих су закључили да се ради о валидним доказима, те да стога није учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Наиме, у захтевима се наводи, да се записници сачињени у полицији на којима су осуђени ЖЖ, ЕЕ и ГГ изложили своје одбране, не могу користити као доказ у кривичном поступку, јер не садрже обавезна упозорења предвиђена чланом 13. став 3. ЗКП и члана 89. став 2. ЗКП, због чега се применом члана 89. став 10. ЗКП на овим доказима не може заснивати судска одлука. У односу на одбрану осуђеног ДД у захтеву браниоца осуђених се не наводе конкретни разлози због којих се записник полиције са његовом одбраном не би могао користити као доказ.

Врховни суд Србије је претходне наводе захтева оценио неоснованим. Из садржине оспорених записника несумњиво се утврђује да су осуђени упознати са својим правима у кривичном поступку, посебно о праву на браниоца, затим да нису дужни да изнесу своју одбрану, нити да одговарају на постављена питања. Затим је осуђенима саопштено за које кривично дело постоје основи сумње да су га извршили, а саопштена су им и права која им припадају на основу члана 5. ЗКП, из чега произилази да је у свему поступљено у складу са одредбом члана 89. став 2. ЗКП.

У оспореним записницима није констатовано упозорење на одредбу члана 13. став 3. ЗКП (навођењем ове одредбе), али из садржине текста констатованих упозорења несумњиво произилази да јесу поучени о

праву на браниоца, који су били присутни њиховом саслушању. Из садржине преосталих упозорења констатованих на оспореним записницима, посебно да нису дужни да изнесу своју одбрану нити да одговарају на постављена питања и садржину одредбе члана 5. ЗКП несумњиво се закључује да су осуђени поучени о свим правима која им припадају у кривичном поступку. Зато је правилан закључак судова у побијаним пресудама да се ради о законитим доказима у смислу члана 226. став 9. ЗКП.

Уосталом, осуђени ЖЖ и ЕЕ су, на записнику пред истражним судијом, поновили идентичне одбране као у полицији, иако изричито упознати са одредбом члана 13. став 3. ЗКП, што несумњиво води закључку да су им та упозорења била позната и приликом излагања одбрана у полицији, односно да изостављање изричитог навођења одредбе члана 13. став 3. ЗКП у упозорењу на записнику пред полицијом, није утицало на садржину одбрана ових осуђених.

Наводи из захтева да се пресуда не може заснивати на налазу и мишљењу вештака балистичара од 07.04.2003. године и допуни тог вештачења од 06.04.2005. године, нити на налазу и мишљењу комисије вештака од 10.07.2003. године у односу на кривично дело описано под II тачка 2 изреке првостепене пресуде, односно на извештајима МУП-а Црне Горе од 15.04.2003. године и од 06.05.2003. године о дактилоскопском вештачењу, у односу на кривично дело описано под II тачка 1 изреке првостепене пресуде су неосновани. Такође се побија подобност да се користе као доказ у поступку записник о показивању лица места и увиђају истражног судије Округног суда у Сремској Митровици и записник о увиђају истражног судије Вишег суда у Подгорици.

Врховни суд оцењује да се претходни разлози, у суштини, односе на начин прибављања трагова извршења кривичних дела.

Према одредбама члана 151. став 1. тада важећег Закона о кривичном поступку, када постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности органи унутрашњих послова дужни су да открију и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу послужити као доказ, а према одредби члана 154. став 2. истог закона, уколико истражни судија није у могућности да одмах изађе на лице места, органи унутрашњих послова могу сами извршити увиђај и одредити потребна вештачења, осим обдукције и ексхумације леша.

Разлоге побијаних пресуда и оцену да се на записнику о увиђају истражног судије Вишег суда у Подгорици може заснивати судска одлука у свему прихвата и овај суд. Исто се односи и на записник о увиђају истражног судије Округног суда у Сремској Митровици. Сагласно претходно цитираним одредбама органи унутрашњих послова су почели откопавање, јер су у тој фази постојали само основи сумње, да ће се пронаћи трагови кривичног дела. Код наилазак на прве трагове леша даљи рад органа унутрашњих послова је прекинут до доласка истражног судије, што ни бранилац осуђених у свом захтеву не оспорава, а и налог за вршење обдукције издао је истражни судија. Такође, према одредби члана 240. ЗКП орган који врши увиђај може затражити помоћ стручног лица криминалистичко-техничке или друге струке, који ће по потреби преузети проналажење, обезбеђивање или описивање трагова, извршити потребна мерења и снимања, сачинити скице или прикупити друге податке.

Дакле, откривање и прикупљање трагова кривичних дела који могу послужити као доказ, органи унутрашњих послова су овлашћени да предузму када постоје основи сумње, да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности. Надаље, управо ти трагови и вештачења, су изведени као доказ у поступку пред првостепеним судом, на главном претресу, те је омогућено странкама и браниоцима осуђених да о њима расправљају пред судом, да би, потом, у побијаним правноснажним пресудама били предмет оцене судова.

Стога Врховни суд Србије оцењује да није повређена одредба члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

Разлози захтева којима се оспорава правна ваљаност тих доказа, посебно у детаљима: да видео снимак увиђаја на ___ нема тона (иако у суштини представља пратећу фотодокументацију увиђаја) затим да су резултати дактилоскопских вештачења дати у форми извештаја, а не у форми налаза и мишљења (иако се оцењује њихова садржина) представљају оспоравање оцене доказа у побијаним пресудама, чиме се побија правилност утврђеног чињеничног стања, што није дозвољено у поступку испитивања законитости правноснажних пресуда.

Неосновано се у захтевима наводи да је осуђенима повређено право на одбрану, зато што је суд у првостепеном поступку "а што је другостепено веће очигледно верификовало, одбио низ предлога за извођење доказа који иду у корист" осуђених, те да је на овај начин повређена и одредба члана 17. став 2. ЗКП.

Одбијањем предлога странака да се изведе предложени доказ, суд не чини битну повреду одредаба кривичног поступка, нити га ослобађа обавезе да изведе доказе који нису предложени, за које нађе да су нужни, јер ни једна одредба Законика о кривичном поступку, па ни она из члана 17. став 1. и члана 18. став 1. ЗКП које садрже начело материјалне истине при утврђивању чињеница, не обавезује суд да изведе сваки предложени доказ, нити га ограничава у слободној оцени изведених доказа, чии је циљ

.....
утврђивање пуне, стварне и праве истине. Зато евентуални пропуст суда у процени да ли ће извести предложени доказ представља основ за побијање пресуда због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања (по ком основу се правноснажне пресуде не могу побијати захтевом за испитивање законитости правноснажне пресуде), а не због повреде одредаба кривичног поступка или због повреде права осуђених на одбрану, како се то погрешно наводи у захтевима.

Остали наводи у захтевима браниоца и осуђеног ББ којима се оспоравају закључци првостепеног, другостепеног и суда трећег степена, односе се на чињенично стање које је правилно утврђено од стране суда, па како се приликом одлучивања о захтевима није појавила знатна сумња у истинитост одлучних чињеница, а због чињеничног стања се иначе сходно члану 430. ЗКП овај ванредни правни лек не може подносити, то су захтеви у тим деловима оцењени као неосновани.

Неосновано се у захтеву осуђеног ББ наводе разлози који се односе на одлуку о казни која је изречена осуђеном. Наиме, одредбом члана 430. ЗКП, није прописана могућност подношења овог ванредног правног лека због одлуке о казни, осим у случају када је суд одлуком о казни прекорачио овлашћење које има по закону. Како је осуђеном изречена казна у границама законом прописане казне за наведена кривична дела, то Врховни суд налази да се захтевом неосновано побијају правноснажне пресуде и по наведеном основу.

Из списка предмета произилази да је бранилац оптуженог ВВ, адв. АБ другостепену пресуду Кж-І-ок-2/06 примио дана 29.06.2006. године, а да је захтев за испитивање законитости правноснажних пресуда поднео дана 28.септембра 2007. године, што значи по истеку месец дана од пријема правноснажне пресуде, па је захтев браниоца у односу на оптуженог ВВ у односу на првостепену и другостепену пресуду неблаговремен, а у односу на пресуду трећег степена недозвољен, јер се та пресуда не односи на осуђеног ББ.

Са изнетих разлога, а на основу члана 432. у вези члана 424. и члана 428. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ан